

Van zodra het schieten een beetje stilviel, verlieten wij de kelder en op een loopje terug naar huis. Halfweg opnieuw geschut en wij doken dan maar de gracht in. In de wei lagen dode koeien, één stond nog recht met drie poten en één slingerde er nog los aan.

Rond onze deur stonden Duitse kanonnen, en er was nog een hele grote bijgekomen. Deze is tot lang na de oorlog blijven staan.

Intussen waren er al twee kanonballen terecht gekomen op de zolder van ons huis. Ze schoten nu ook al vanuit Knokke. Moeder, vader, metje en petje, nonkels en tantes, neven en nichten en de burens vluchtten opnieuw. Ditmaal onder de kerk. Wij sliepen daar met velen naast elkaar, op matrassen op de grond. Wij hadden vlees van doodgeschoten dieren. We hadden ook melk. De melk voor de kinderen werd opgewarmd met metablokjes, gepikt of gekregen van de Duitsers. Maar het brood raakte op. Het heeft gelukkig maar een paar dagen geduurd.

En toen waren ze daar, de Canadezen. Wij zagen een tank komen en wij kinderen zater er naar te kijken door ons keldergat. De tank kwam in onze richting gereden en toen BANG !!! Die tank schoot me daar een gat in de kerktoren. We sprongen als gekken terug in onze kelder, was me dat een petat.

Toen kwamen ze....één tank, nog een tank en nog een en nog een... En soldaten, soldaten er op en soldaten er rond.

Wij naar buiten en applaudiseren...Velen waren ontroerd !

De oorlog was voor ons bijna voorbij. Daarna hadden we nog het Von Rundsted offensief, met weer bommen. De V1 en V2 vliegende bommen, die vooral in Antwerpen slachtoffers maakten.

Vijf jaar waren niet als blije gelukkige kinderen door het leven gegaan.

Getuigenissen van de familie De Vent

September 1944.

Op zondagmorgen kwam het alarmerende bericht dat we Heist binnen de drie dagen moesten verlaten. Dit bericht werd aangekondigd door agent Bekaert die van straat tot straat ging met een bel.

's Namiddags ging Pa Prudent samen met nog enkele andere mannen uit de straat op verkenning naar Knokke. Het was toen verplicht om leegstaande huizen en appartementen vrij te geven voor de vluchtelingen.

Wij zijn gevlucht met de "geleende" stootkar van "Constantje Trim". Anderen met kinderwagens, zelfs met fietsen zonder banden.

Op de stootkar werden er matrassen, beddegoed, potten, pannen en zelfs enkele souvenirs opgeladen.

Cecile : De oudste kinderen waren 's morgens al vertrokken met enkele pakken en zakken. Het was toen nog erg kalm. 's Namiddags tussen 14 uur en 16 uur was het ergst. De gevaarlijkste zone was tussen het bosje van Heist en de kerk van Duinbergen.

Er was zeer veel paniek onder de mensen en er werd zeer veel gebeden. Aangekomen in Knokke hadden we een appartement in de Lippenslaan, zonder verwarming, geen electriciteit, en slechts rond de middag enkele uren gas op een laag pitje. Er werd gebruik gemaakt van petroleumlampen. Wij hadden drie kamers, de matrassen werden op de grond gelegd.

Overall waren er Heistenaars: naast je, voor je, rechtover je...

Er moest geschuild worden in een wijnkelder die je moest delen met nog enkele families. "Moest er hier een bom vallen, dan komt er niemand levend uit".

Wij hebben veel paardevlees, zeer taai, en appelmoes gegeten.

**Bedeling van pudding
Winterhulp Heist 5.12.1941**

Zus Irène was bij Winterhulp en zette jaar werk te Knokke voort. Er was een school nabij de Lippenslaan, waar er zieke, oude en demente mensen uit Sluis, Heist, Ramskapelle en Westkapelle (rustoord) verzorgd werden door onder andere de zusters uit Heist.

In het begin was het rustig, nadien kwamen er veel bombardementen. Ook de Heilig Hartkerk werd beschoten.

Broer Georges : In het begin toen het nog rustig was, werd pa Prudent

ongerust over ons huis. Ik ben dan naar Heist gekomen, over de velden weg (hoewel dat streng verboden was). Er was toen nog niets aan ons huis. Ik heb toen nog wat zelfgemaakte aardappelbloem die op de zolder te drogen lag, meegenomen.

Op 15 oktober konden we Sluis zien branden. Er kwamen meer en meer vluchtelingen toegestroomd. Knokke geraakte echt overbevolkt.

De laatste dagen voor de bevrijding werd er volop gebombardeerd. 'Koolzakken' werden de brisant-granaten genoemd. Langzamerhand werd het toch kalmer. Enkele mensen kwamen al eens uit de schuilkelder. Het was soms nog te vroeg.

De Lippenslaan werd bezet door tanks van de Canadezen.

De mensen konden het moeilijk geloven want ze hadden lang moeten wachten op de bevrijding. Omliggende dorpen en steden waren reeds enige tijd bevrijd.

Irène : Wij gingen zien op straat. Enkele Canadezen gingen aan hun middagmaal beginnen. Ze hadden alles klaargezet : de boterhammen nogal rijk belegd, toen ze nog eens in hun tent gingen om het een en ander te halen had mijn oudste zus Martha alles al meegenomen. Ik had haar nog nooit zo vlug zien handelen. Wij hadden toen in de schuilkelders niet zo veel te eten.

Begin november gingen wij terug naar huis. Wij waren één van de eersten.
Broer Georges : Heist was een spookstad. Het gras groeide er in de straten.
Electriciteitsdraden lagen op de grond, huizen waren beschadigd, katten lagen dood op straat.

Wij hadden nog geluk, buiten enkele kapotte ruiten en een ingetrapte deur, enkele geforvceerde kasten (er was niet veel gestolen, want wij hadden zo veel mogelijk mee), was ons huis nog intact.

Marie-Christine Dezutter

Alsof het gisteren was...

Het gezin van Albert Beirens, uit de Noordstraat 30 te Heist, telde drie kinderen. Gilberte was de jongste. Ze was pas 9 jaar toen de oorlog uitbrak. Toch herinnert ze zich nog levendig alle gebeurtenissen, vooral hun vlucht naar Engeland.

Het was op een vrijdagavond in mei 1940 toen de bom viel in de Molenhoek. De volgende dag zocht de ganse familie een veilig onderkomen bij de boeren. Ze vonden een slaappleats in Dudzele, maar het zou slechts voor één nacht zijn. Want de zondagmorgen keerde haar vader reeds terug naar Heist. Ze vermoedde toen nog niet dat de familie concrete plannen smeedde om de oorlog te ontwijken via de plas.

Tegen de middag kwam vader terug op de fiets, met een tweede exemplaar aan de hand. Een uur later vertrok het gezin van Dudzele naar Heist. De twee broers deelden één fiets, en moeder en dochter gingen te voet.

"Inboedel verzamelen en wegwezen" zei vader.

Er was geen tijd van dromen.

Gilberte's grootvader langs moeders zijde, Leopold Vantorre, had twee eigen vissersboten.

Hij stelde voor dat de ganse familie zou vertrekken richting Engeland. En zo gebeurde het.

De Z 5, de Z 34 en de H 34, garnaalboot van haar nonkel Frans Vantorre, vaarden in blok tot aan hun einddoel.

Ze scheepten in te Zeebrugge op zondag, en kwamen pas op donderdag aan in Weymouth. Het werd een woelige reis, en de eerste haven die ze aandeden was Calais. Daar hebben ze beschietingen meegemaakt. Ze besloten door te varen naar Dieppe. Daar was net een Oostends vaartuig op een magnetische mijn gelopen. Tussen zware bombardementen door, namen ze drie Belgische loodsen aan boord, die hen veilig zouden overbrengen naar Engeland. Er was geen tijd voor angst...

Eenmaal in Weymouth kregen de families opdracht van de Engelse havenautoriteiten, om vrouwen en kinderen van boord te halen. Die eerste nacht sliepen ze in een ontruimde cinemazaal. De mannen bleven aan boord.